

causes tan essencialment importants, que podrien i *haurien d'ésser evitades*.

Es indubtable que l'èxit, total o parcial, la cura definitiva obtinguda en un tant per cent, encara que sigui petit, dels malalts gravíssims abans esmentats, constitueix un positiu benefici, i el simple lleuge, fins a fer la vida suportable per un període més o menys llarg, en un nombre més crescut dels mateixos, val amb escreix la mort post-operatòria dels desgraciats que no arriben a poder salvar ni tan sols al·lviar, i consegüentment, hem d'acceptar com a un mal menor, mentres no ho poguem evitar, l'escurçament d'aquestes vides precàries a canvi del benefici social i econòmic de les que conseqüim allargar. Però aquí toquem un punt delicadíssim d'ètica professional, el de la distinció i exacta apreciació dels que hem de sometre al risc d'una intervenció greu capaç de reportar-los un benefici positiu, i aquells en què es quasi inhumà empendre una operació perillosa, sense indicació ni necessitat suficientment demostrada, amb escassa o nul·la esperança d'èxit i amb perill segur, o més que probable, d'empitjorar la situació del pacient. Aquesta és, Senyors, en el meu concepte, la pedra de toc, en el moment actual pel Cirurgià.

El veritable balanç de la Cirurgia en el dia d'avui és doncs, en el meu concepte, el següent:

—Progrés extraordinari en la tècnica, i molt notable en els mitjans de defensa contra l'infecció en general.

—Progrés evident, però molt menor en el coneixement essencial dels progressos patològics.

—Pretensió de combatre'ls i vèncer-los, sense conèixer-los encara suficientment, pels mitjans més heterogenis, físics, químics, orgànics... alguns quasi diria fantàstics.

—Resultats molt apreciables, brillants a voltes, fins en casos de la major gravetat, però molt llunyans encara de l'ideal, tant perquè els procediments de mutilació per exèresi (o supressió de l'òrgan o regió malalta) no podran constituir mai l'*ideal científic* d'una bona terapèutica, com perquè encara desconeixem una infinitat de factors del subjecte (terreny sobre el qual s'opera) que donen lloc, malgrat tota la nostra bona voluntat, a tristíssimes decepcions.

Tot el que precedeix es refereix a la Cirurgia com a ciència i com a art.

Pot aplicar-se tot això al Cirurgià sense afegir-hi, ni treure, ni esmenar res? Veus aquí el que tractarem d'indagar.

No voldria donar una nota negra, ni tan sols grisa, discordant, després de l'albada rosa: la aurora que amb tanta fruïció hem sentit dels llavis del nostre estimat company; però haig de confessar que l'excelsa Cirurgia, al passar per l'home i les seves flaqueeses, perd desgraciadament quelcom de la seva excelsitud, i convindria que cada un de nosaltres contribuïssim, com veritables sacerdots encarregats de la conservació del foc sagrat, i segons els seus mitjans, a reduir al mínim les conseqüències del que jo m'atreviria a qualificar d'estat de sectarisme i manca d'altruisme actual.

Tal vegada serà una debilitat meva, però haig de confessar-vos que en alguns moments i veient certes audàcies, que ningú disculpa ni autoritza, he arribat adubtar si els que, en un grau major o menor, i no per mèrit nostre sinó pel moment en el qual hem viscut, hem contribuït a la popularització i vulgarització de l'antisèpsia a l'ensem que de l'hemostàsia i de l'anestèsia, haurem tal vegada contribuït també, sense voler-ho, a un Mal... i no cregueu que amb això renego de cap dels meus principis. Però... la gosadia de tants cirurgians joves, que just sortits de l'Escola, sense cap experiència (que solament s'obté amb el temps i al costat d'altre cirurgià que la tingui molt extensa), es llencen, per a començar i arribar d'un salt al que ells creuen el pinacle, a la pràctica de les més atrevides i formidables intervencions sobre el viu... no són potser degudes, almenys en part, a la tranquil·litat enganyosa, i relativa irresponsabilitat momentània, que els proporcionen aquells tres mitjans poderosos, que semblen fer innecessàries les conclusions personals de temperaments, sang freda i rapidesa de judici, sense quals condicions ningú s'hauria atrevit en èpoques passades a afrontar el perill d'un fracàs sorollós, immediat i exclusivament atribuïble a la seva insuficiència personal?

Jo el que puc assegurar-vos és que ho he pensat moltes vegades i algunes aquesta idea m'ha privat el son i, cosa que afirmo baix la meua responsabilitat d'home honrat, és que en aquests darrers temps veig, amb una freqüència que em sorpren i m'alarma, subjectes als quals es proposen, a voltes fins amb certa urgència i insistència, operacions completament *innecessàries*, a voltes perjudicials i perfectament contra-indicades... Ho repeteixo, per desgràcia, això no pot ésser una equivocació meua: aprecieu-ho vosal-